

5

Bécs, 1774.

1. Té - ged, Is - ten, di - csé - rünk, Nagy e -
 Hó - do - lat - tal tisz - te - lünk, Mű - ve -
 rő - det áld - va áld - juk; Min - dig ál - dott
 i - det hogy - ha lát - juk;
 szent és nagy, Vál - to - zat - lan Is - ten vagy! M.R.

2. Mind az, ki a mennyben él, / Minden angyal, kérub, szeráf, / Minden tiszta, égi lény / Hódolattal fordul hozzád, / Himnuszt mond és éneket: / „Szent! Szent! Szent vagy!” zengenek.

3. Szent a győztes Cebáoth, / Szent az angyalsereg Ura! / Bajban, vészben ő megóv: / Ő az örök élet útja! / Menny, föld, tenger és a lég / Zengje, áldja nagy nevét!

4. Földünk minden szegletén / Áld az ember, dicsér téged, / Zengő hozsannájaként / Száll feléd a hálaének; / Téged áld szent Fiadért, / Drága Egyszülöttedért.

5. Isten Lelke, téged is / Áld és dicsér hálás néped; / Vigasztalsz és jóra intsz, / Áldást hintesz ontva fényed. / Szent és örök vagy te is: / Híven élni te segíts.

6. Isten áldott, szent Fia, / Értünk hagyta ott a mennyet; / Égi trónod elhagyva / Értünk hordta szent keresztet; / Minden bűnünk elvevéd, / Hozta Isten kegyelmét.

7. Nyitva már a fényes menny / Minden benned bízó lénynek; / Véled élünk majd ott fenn / Égi Atyánk örökében. / Visszajöttöd itt van már: / Boldog az, ki készen vár!

8. Irgalommal nézz le ránk, / Engedd látnunk áldott kegyed; / Adj, ó! nekünk, jó Atyánk, / Bátor szívet, élő hitet: / Benned bízunk, légy velünk, / Tarts meg minket, Istenünk!

Nicetas Te Deumából, Franz Ignaz, 1771. (1719—1790.)